בס"ד

האֶרֶת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מוסדות ברסלב "אהבת משה"

פרשת ויצא

תשפ"ז

גיליון 337

אַ לְעִבְטִיגְעֶר שַׁבָּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

לְהַחֲזִיק הֵיטֵב בְּסֵלָם יַעֲקֹב

על חלומו של יעקב אבינו – וראייתו את המלאכים עולם ויורדים בו, נאמר ב'מדרש תנחומא': אמר רבי שמואל ב"ר נחמן "והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו" - אלה שרי האומות, מלמד שהראה לו הקב"ה לאבינו יעקב - שר של "בבל" עולה שבעים שלבים וירד. של "מדי" חמישים שנה וירד. של "יון" מאה וירד. ושל "אדום" עולה ולא ידע כמה. באותה שעה נתיירא יעקב אבינו ואמר: שמא לזה - לגלות אדום אין ירידה? אמר לו הקב"ה (ירמיה ל, י) "ואתה אל תירא עבדי יעקב, ואל תחת ישראל", אפילו אתה רואהו אותם עולים, אני מורידם.

גלות אדום היה נראה ליעקב שח"ו אין ירידה מה'סולם' ויישארו בגלות, אך הקב"ה מבטיחו: "ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל." וגם נתבשר שבאבוד כל אותן מלכויות, נר ישראל לא יכבה ואורו יוסיף לזרוח לעד. מעשה אבות סימן לבנים, וכבר ידוע שכל סיפורי התורה מרמזים ונותנים לנו דרך חיים ,וכדברי ה'זוהר הקדוש' שכותב: שתיפח רוחם של אלו החושבים, שהתורה היא מעשיות וסיפורים בעלמא, אלא כל מאורע קטן או גדול שאירע לאבותינו, זה סימן ודרך בעבודת ה' לבניהם.

עבדי ה' שנמשלו למלאכים עולים ויורדים בסולם

ה"סולם" העולה בית א-ל מרמז גם בפרטיות על מעברי האדם. וכך הם דברי מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות מתנה ד יב): "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", שהראו לו, שכל עבודת האדם בזה העולם, הוא בבחינה זאת "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה". היינו שהוא צריך בכל פעם לעלות מדרגא לדרגא, כמו שעולין בסולם, ומחמת זה מתגברין ומשתטחין ומתפשטין כנגדו כ"כ בכל פעם.

וזהו "והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו", מלאכי אלקים, הם עבדי ה' שנמשלו למלאכים, עולים ויורדים בו בזה הסולם, כי כל עלייתם וירידתם הוא בבחינת הסולם הזה, שמי שהוא פיקח... מתחזק ומתגבר והוא עולה ע"ז למדריגה הגבוה יותר. ולהיפך, מי שאינו מתחזק הוא יורד ח"ו ע"ז. וזהו "והנה ה' נצב עליו ויאמר וכו" שהבטיחו בכמה הבטחות. כי מחמת שיעקב שהוא איש הישראלי הכשר עמד בניסיון, ולא הניח את מקומו... ע"כ הבטיחו השי"ת שיהיה עמו, ושמרתיך בכל אשר תלך...

מעברי האדם בסולם יעקב

ועוד על "סולם של יעקב" בעבודתנו אנו, הוא ב'ליקוטי הלכות' (שילוח הקן ה' י): וזה בחינת "ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש". כי באברהם כתיב: "וירא את המקום מרחוק". וביעקב כתיב: "ויפגע במקום". כי הוא זכה יותר כי זכה לפגוע ממש במקום (וכמובא בזוה"ק) אך אעפ"כ ידע שעדיין המקום רחוק מאד עד עת קץ. וע"כ "וילן שם" שמרמז על צרות חשכת הגלות כמובא.

"כי בא השמש" - ששקעה שלא בעונתה. זהו בחינת מה שעובר על כל אחד, שלפעמים בחמלת ה' נפתח לו אור גדול, ונדמה לו שבוודאי יהיה איש כשר כראוי, ואח"כ פתאום נחשך לו, כאילו בא השמש ממש פתאום שלא בעונתו. ואז הודיעו לו ליעקב בחלום שכל זה הוא בחינת "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה". שזהו כל עבודת האדם שצריך לילך מדרגא לדרגא, כמו שעולין בסולם.

"והנה מלאכי אלקים". שהם הצדיקים עולים ויורדים בו, שצריך שיהיה להם כמה עליות וירידות. כי קודם העלייה צריך שיהיה ירידה והירידה הוא תכלית העלייה. ע"כ אל ישתומם האדם ואל ייפול בדעתו מכל מה שעובר עליו, ואל יטעה בין בעליה בין בירידה, היינו כשהוא בבחינת איזה עליה, שרואה איזה ישועה והתנוצצות, אל יטעה שכבר האור שלו רק ידע שעדיין הוא רחוק מאד, ועי"ז לא יפול - כשרואה אח"כ שנחשך אצלו האור, שהוא בחינת ירידה, כי באמת אעפ"כ האור שהאיר לו-לא נכבה ולא נסתלק ממנו, כי אור חסדו 'תי' מאיר עליו תמיד, רק שהכל הוא בבח' 'ממרחק תביא לחמה' ובבח' 'וירא את המקום מרחוק', אבל סוף כל סוף יגמור הש"י מה שהתחיל וייטיב עם כלל ישראל ועם כל אחד ואחד בפרטיות, רק שצריכים להיות מצפים לישועה תמיד, בבחינת 'וכל עין לך תצפה' וכ"ש 'כי לישועתך קוינו כל היום ומצפים לישועה'.

ובדברי ה"שפת אמת" יותר בפרטיות: (ויצא תרמ"ז) כי האדם עצמו הוא הסולם, ויש בו פנימיות הנשמה, חלק אלו"ה ממעל, רמז לבחינת וה' ניצב עליו.

טפס והחזק עצמך

ועוד בעבודת ה"סולם" – אשר נוכל ללמוד מזאת דרכי העבודה, מלמדנו הסיפור דלהלן, על התקרבותו של רבי נתן לרביה"ק מוהר"ן מברסלב.

היו הם קבוצת תלמידים שהתקרבו לחסידות, וביניהם רבי נתן שהסבו לסעודת "מלווה מלכה". בטרם התחילו הסעודה, הפילו גורל ביניהם מי יהיה השליח אשר ילך לקנות כעכים ל"סעודת מלוה מלכה", הגורל נפל על רבי נתן ויצא למלאות את השליחות. באמצע הדרך שקע במחשבות של כיסופים לעבודת ה', נפשו כמהה לעבודת ה' - עבודה במסירות ללא ליאות וללא עליות ומורדות, וכך עם לב מלא מורך רוח, רגליו נשאוהו אל "עזרת הנשים" של בית המדרש, ושם התחיל לומר פרקי תהלים. בתפילתו הגיע עד פרק נ' ונרדם.

ובחלומו הוא רואה 'סולם' גדול, מתחיל הוא לעלות בשלבי הסולם ונופל אחורנית, עולה עוד קצת וחוזר ונופל, וכן הלאה. עד שלא היה בכוחו להמשיך ולעלות. והנה הופיע לפניו איש בעל פנים מאירות אשר אמר לו: "טפס והחזק את עצמך". כלומר: נסה שוב לעלות, אך החזק עצמך היטב.

רבי נתן ניעור משנתו ודמותו של האיש נשארה חקוקה בלבו, רק כשנה לאחר מכן כאשר ראה בפעם הראשונה את רבינו מוהר"ן מברסלב, ידע מי הוא אשר זכה לראות בחלומו.

גִּיוָואלְד, יִידְן, זַיְט זִיךְ נִיט מְיַאֵשׁ

ועוד על אחיזתנו בכל מצב נלמד מהמסופר על תקופת השואה הקשה, וכך אנו קוראים בספר 'אש תמיד תוקד': בימי האימה בתוכככי הגטו, האירה אמונתם הזכה של חסידי ברסלב בכל הדרה. הם המשיכו להתקבץ יחדיו, ללמוד להתפלל ולרקוד, מתוך ידיעה כי 'כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד', והיו מקור חיזוק לרבים. בכניסה לבית החסידים נתלה כרוז ענק ממנו זעקו באותיות קידוש לבנה המלים: "גִּיוָואלְד, יִידְן, זַיְט זִיךְ נִיט מְיַאֵשׁ!"- יהודים אל תתיאשו!

בהמשך מביא תרגום מ'כתב עת יהודי', באותם ימים בפולין: "בעת הפלישה ההיטלראית לוורשא, כשהוקם הגטו, חסידי ברסלב תלו בחוץ כרזה עם סיסמה מספרו של רבם: "גִּיוָואלְד, יִידְן, זַיְט זִיךְ נִיט מְיַאֵשׁ!"

אצל ה'טויטע חסידים' (כינוי לחסידי ברסלב) – ברחוב נובוליפיע מתנוססת כתובת גדולה זו, למרות כל הצרות, העינויים וההשפלות, היהודים רוקדים שם כמו לפני המלחמה. אדם שבתו מתה עליו יום קודם, רקד למחרת אחר התפילה -- "גיוואלד, יידן, זייט זיך ניט מייאש!" (הוי יהודים אל נא ייאוש!) כך, בזה הלשון צעקו יהודי ווארשא... אלו מילות העידוד שהם כתבו, כרזה זו הם ציירו והניפו בתוך הבתים, בחצרות, ובתוך בתי המדרשות.

מה משמעות המילה "גיוואלד"? "גיוואלד" – משמעותה: נצח. לא פעם אחת נצח, אלא – שבעתיים – נצח. "גיוואלד" משמעותה "נצח" לא פעם אחת נצח – אלא שבעים ושבע פעמים אמונה בנצח, בנצח ישראל - - - "

אכן כן בעולמנו עולים ויורדים, בכלליות ובפרטיות, ברם העיקר להחזיק עצמו היטב, ולהיות תמיד מחובר לסולם הקדושה, בכל מצב, זמן ועת, כי הלא כבר הובטחנו "וגם נצח ישראל לא ישקר".

פְּנִינֵי פָּרָשָׁה

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" (כ"ח, י')

"באר", רומז על **הצדיק** - **"באר חפרוה שרים"**. **"שבע"** בחינת **שבת - צדיק**. **"אנת הוא שבת דכולי יומי"** (זוה"ק). **עצם ההליכה וההתקרבות לצדיק מסיר את החרון אף**. וזהו: **"וילך חרנה"** שהולך ומסתלק החרון אף ונמתקים הדינים והגבורות. וכמובא **בספר המידות** (המתקת דין מ"ח) **"ע"י שבא אל הצדיק, ביאתו בעצמה יכולה להמתיק הדינים"**.

"והנה סלם מצב ארצה" (כ"ח י"ב)

ב'**מדרש**' שלקח **י"ב** אבנים כנגד **י"ב** שבטים שעתידים לצאת ממנו. ואפ"ל שגם בסולם זה שראה יעקב מרומז ה"י"ב שבטים, כי **"והנה סלם מצב ארצה"** (עם התיבות והכולל), בגימטריא: **ה'ראשי תיבות**' של **שמות י"ב שבטים** (עם הכולל).

"והנה סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (כ"ח, י"ב)

בתיבת **סלם** מרומז עסק ולימוד התורה, **ס'** - תורה שבע"פ **ששים מסכתות. מ'** - תורה שבכתב - **ארבעים יום** שניתנה תורה. **ל'** - כלליות התורה **שמסתיימת באות ל' "לעיני כל ישראל"** – **הכל הולך אחר הסיום. סלם מוצב ארצה אך ראשו מגיע השמימה.**

"אין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים" (כ"ח יז')

אפ"ל שבתיבת **"שער"** מרומז כל **השלשה "בתי מקדשות"** שיבנה במקום שיעקב אבינו שכב. אות: **ש' כנגד בית ראשון** שנבנה ע"י **ש'למה**. אות: **ע' כנגד בית שני** שנבנה ע"י **ע'זרא הסופר**. (כן אפ"ל על בנינו לאחר ע' שנים של גלות). וכן הוא במד"ר (בר"ר פס"ט ז') **שיעקב אבינו ע"ה ראה בית המקדש בחורבנה - כנגד ב' בתי מקדשות**. אות: **ר'** כנגד מה שנאמר בשיר השירים **"מאתיים** לנוטרים את פריו"

ויעויין במפרשים שזה סובב והולך **על הגאולה העתידה בביהמ"ק השלישי**. כן אפ"ל **שהמילוי של האותיות** תיבת **'שלישי'** (עם האותיות והכולל) הם גימטריא **'מאתיים'** אות: **ר'**.

"וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם" (כט א)

ברש"י שנעשה קל ללכת, יעו"ש. ונוכל ללמוד מכאן שיש **מצוה לרוץ לדבר מצוה**, כמובא – שהרי הלך לחפש את זיווגו.

"ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר" (כט י')

"אבן" רומז על **לב האבן**. **"באר"** רומז על **"תורה ותפילה"**. תורה - **אין מים אלא תורה. תפילה** - עפ"י דברי הפסוק: **"פתח צור ויזובו מים"** (ליקו"מ כ').

האבן נראית בהתחלה כמשא כבד, המניעות והקשיים נראים כאבנים וכמכשלות שאי אפשר להתגבר עליהם, אולם כשניגשים רואים שיש כן בידי האדם הכוח להתגבר עליהם. כשיעקב - איש הישראלי ניגש לבאר לתורה ותפילה וחפץ באמת

סִיפּוּרִים מְאִירִים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זי"ע

"כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים" (בראשית כט ב)

הליקוטי תפילות שקירב את הבחור הצעיר

הסוגיה הייתה סבוכה ומורכבת. המג"ש בישיבת נובהרדוק, שבעיירה פולטוסוק שבפולין - התעמק בה, לא הסתפק בעיון מקומי, אלא קם והוציא ספרים נוספים לעיין בהם.

למעלה ממאה תלמידים עקבו אחרי המג"ש, והמתינו למוצא פיו. המהלך היה מרתק והתשובה שלא נמצאה עדיין עוררה סקרנות בקרב המעמיקים.

לפתע אורו פניו של המג"ש, נראה היה שיש בידו קצה חוט... הוא הרים פניו והביט מעבר לחלון. האופק היה קרוב, הוא החזיק בנתונים שגיבש, והם רמזו על תירוץ מתקרב.

השיעור הגיע לקצו, אולם אף לא בחור אחד חשב לנטוש את מקומו. ביאור הסוגיה על פי שיטה אחת, הייתה רק חלקיק התשובה, ומספר תלמידים נגשו לארונות הספרים לחפש דרך נוספת לתרץ את הקושייה.

פה ושם נראו כמה תלמידים שהרעב החל להציק להם. רגע אחד לפני שהמג"ש החליט על הפסקת צהריים, נסדקה הדממה ברעש קול שעורר ספסל שזע ממקומו. התלמידים ביקשו לפנות לדרכם ל'אכילת יום' אצל בעלי הבתים שבעיירה שהזמינו אותם על שולחנם. והבחור משה בורשטיין ששמו כבר יצא לתהילה בישיבה שהיה אף אחראי לספריית הספרים בהחזיקו מפתח ממנה, הרים עיניו מן הספר הוא ראה לפניו בחור זר, צעיר ונבוך, המנסה להציל את שולי מעילו שנתפס בספסל הסורר.

"שבתי'ל, מה שלומך?" לחש אחד התלמידים והאיר פנים לאורח, מעתה ידע משה שמו של הזר. הוא התבונן במעשיו של שבתי'ל וראהו מנסה ללא הצלחה להשיג דבר מה, שבתי'ל עבר מפינה אחת לרעותה בישיבה, וניסה לעניין את התלמידים במשהו שאינו מעניינם. בידיו פנקס, ובפיו בקשה ואולי גם הסבר כלשהו, אך לא נמצא תלמיד אחד שישתף עמו פעולה.

רחמיו של משה התעוררו, והוא ביקש לסייע לבחור הזר שנקלע לישיבה.

"מה יש בידך, דבר מעניין?" שאל את שבתי'ל. "אני מוכר כרטיסי הגרלה לצרכי מצוה".

פיין, טוב מאוד, הבה וארכוש ממך כרטיס אחד", וכבר הוציא משה מכיסו מטבע והגישה לשבתי'ל לשמחו. פניו של שבתי'ל זהרו מן ההצלחה שהחלה להאיר לו פנים...

חלפו מספר ימים, ומשה פגש בשבתי'ל, "נו, שבתי'ל, האם נמכרו כרטיסי ההגרלה?"

"לא הצלחתי למכור, אלא שלושה כרטיסים בלבד".

"תן לי את הפנקס", ביקש משה לסייע לשבתי'ל. משה עבר בין תלמידי הישיבה, הכרטיסים נמכרו, ואת האחרון שנותר, רכש לעצמו. הוא שב לתלמודו, בלא שהרגיש בחסד הכפול שחולל עתה במו ידיו.

חסד? הוא גם לא חשב על השינוי הדרמטי שיחול בו עצמו, בעקבות החסד שעשה.

שבתי'ל הלך לדרכו, והמעות שבכיסו הספיקו לצרכיו החשובים שבגללם יזם וארגן את ההגרלה. לאחר מספר ימים, החל שבתי'ל בעריכת הגורל (ההגרלה). הוא הניח ספר "ליקוטי תפילות" לצדו, ערבב את כל הפתקים של השמות, והמספר שעלה בגורל, היה שייך לבחור משה בורשטיין.

*

הסדר השלישי בישיבה התנהל כהרגלו. קושייה אחת תורצה, ותחתיה באה ועלתה על הסטנדר קושייה נוספת, קשה יותר. משה הרכין ראשו בין דפי הגמרא, קימט את מצחו בקמט או שניים, וייגע את מוחו פעם ופעמיים, כשלפתע טפח מישהו על כתפו.

אברך חסידי צעיר, הושיט לידיו ספר. "ההגרלה נערכה לפני שעה קלה. עלית בגורל", אמר והוציא מכיסו את שובל ההגרלה.

משה הביט בשובל שבידו, והשווה בינו לבין הפתק עליו רשום שמו. 'תודה רבה' ענה בחיוך.

"הכרטיס הראשון שקניתי עלה בגורל", חייך עתה בכפליים לנוכח ההשגחה הפרטית. הוא הביט בספר וקרא את שמו "ליקוטי תפילות".

שיחה קיצרה בין השניים הבהירה את אופיו של הספר "ליקוטי תפילות" – לקט תפילות שחיבר רבי נתן, כפי שציווהו רבו מוהר"ן מברסלב, בהתבססו על התורות של ליקוטי מוהר"ן.

זהותו של האברך מביא הבשורה התבררה כר' משה יוסף געלבארד, חסיד ברסלב המתגורר בפולטוסק.

ולא ידעו עוד השניים רבי משה יוסף שהיה עובד ה' גדול, רם הייחוס, והבחור ה'מבקש' משה בורשטיין, כי בקרוב ישאבו בצוותא ממי הנחל, ויהפכו לידידי נפש של ממש. כי שניהם שואבים חיות מספרי ה"נחל נובע מקור חכמה" משיבי נפש.

*

הבחורים פנו לעלות על יצועם... משה, בחור צעיר מעל שבע עשרה, העלה אור בעששית, הניח על השולחן את הספר "ליקוטי תפילות" שעלה בגורלו והחל לקרוא בו. הוא קרא דף אחרי דף, צימאונו אל הספר גבר, והוא קרא דף נוסף... ומרגע זה דבק בספר זה ולא הניחו עד שסיים לקרוא בו במשך כמה שעות.

הוא נשבה בקסמן של המלים. הרעיונות השזורים בכל משפט ומשפט כבש כל פינה בלבו. הוא לא יכול היה להניח את הספר מידו, והמשיך לקרוא בו, קטע אחר קטע במשך כל הלילה.

לאחר שהניח את הספר מידו, ידע כי הפך מעתה לאדם חדש. הוא חש שהרוגע והקסם שלובים בו זה בזה, והם עטפוהו באחת. הוא ידע שמי שנסך את התכנים ואת אורח החיים המיוחדים בספר, הפך להיות לרבו ולמורה דרכו.

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב ותורתו, כפי שהתגלו לו מתוך עיונו ב"ליקוטי תפילות", היו מעתה משוש נפשו.

*

לא ארכו הימים, ומשה זיהה את הספר שקרא לפני כמה שנים בשטיבל של גור בוישקוב. "סיפורי מעשיות" של רבי נחמן מברסלב, שסגנונו זהה לסגנון הספר שהגריל, ושניהם מקורם ממי הנחל.

כאשר ישב רבי משה בחדרו שבבית הכנסת "אור אברהם" לעת זקנותו נשאל על-ידי נכדו: "האם מאמירת התפילות בספר "ליקוטי תפילות" התקרב לברסלב?"

השיב רבי משה לנכדו: "אמרתי את התפילות וראיתי כי טוב, ולא עזבתים מאז. התפילות שבספר זה הביא אותי לאחר מכן לספר המרכזי 'ליקוטי מוהר"ן', שעל מאמריו בנוי הספר 'ליקוטי תפילות', לאחר מכן עברתי לספר 'ליקוטי הלכות' ולשאר ספרי ברסלב.

ההשגחה שהובילה את הבחור הצעיר אל הכרטיס שקרבו לדרכו של הרבי, הביא לנישואיו המוקדמים, לעלייתו לירושלים, להצלתו מהשואה, ולהעמדת דורות ישרים כן ירבו...

זכה רבי משה וזיכה גם את דורו בהשארה המיוחדת, כשלימים היה מזקני החסידים ומפארי העדה של חסידי ברסלב, זיוו ותפארתו. (ע"פ ספר כיסופים)

חֲמִשָּׁה פְּנִינֵי פַּרְשָׁה

להסיר את האבן מעבירו כמו פקק מעל הצלוחית - כדברי רש"י. היצר הרע אינו יותר מכח המדמה וכדברי רבינו (ליקו"מ כ"ה) שצריכים לקרוא ליצר הרע בשם מדמה. **והבא ליטהר מסייעין לו** - רק צריכים להאמין בכוח שיש לכל אחד ואחד, ובל נהיה כפיל הגדול ש'**אפילו כשמשכהו העכבר לא יבעט בו וכל זה מחמת שטות שאינו יודע מכוחו...**' (שיר נעים בהקדמת ליקו"מ).

"ויגל יעקב את האבן מעל פי הבאר" (כ"ט י)

"ויגל" – לשון **"גילה – שמחה"** – בכוח **השמחה** מגוללים את לב האבן.

'עתה הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו בנים על כן קרא שמו לוי' (ל לד')

אפשר לומר בהקדם, על פי דברי **חז"ל** (תענית לא. כתובות נט: ומובא בספר המידות) **"אין אשה אלא לבנים"**, וכן **"שבפחות מג' שנים לא הוי חזקה"** (בבא בתרא). וזה המרומז כאן בדברי לאה, שלאחר שילדה **ג' בנים** אמרה: **"הפעם ילווה אישי אלי" שכבר יש לה את החזקה של ג'.**

והמשך דבריהם במסקנת הסוגיא, וכן פוסקים **הרי"ף והרא"ש**, שהטעם **שג' שנים** הוי חזקה **לשיטת רבא**, ששנה ראשונה ושניה **"מיזדהר איניש בשטרי טפי לא"**. וזהו **לוי** מלשון **הלוואה** – רמז על **שטר הלואה**.

גם **"לוי"** הוא מלשון **לויה** שעד **ג' שנים** אדם נתלווה עם **שטרו** ושומר עליו.

"וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם" (כט, א')

בפירוש רש"י ובמד"ר, כבר הקשו ודקדקו על לשון זה **"וישא יעקב רגליו"** הרי כבר כתוב בהמשך **"וילך ארצה בני קדם"** ועיין שם מה שתירצו.

ואפ"ל על פי המובא בקריעת ים סוף **"ויסע משה את ישראל מים סוף"** ובמכילתא: שהסיען **'בעל כרחן'** מכיון שהיו עסוקים בביזת הים, לכן גם בכאן, **לאחר החלום וההתגלות האלוקית שהיה ליעקב בחלומו היה קשה לו ליעקב להיפרד ממקום קדוש זה והיה נצרך לעבודה מיוחדת,** לכך נכתב **"וישא יעקב את רגליו"** לשון **נטילה ומשא.**

עוד י"ל עפ"י המובא בגמ' (סוכה מט:) על עליה לרגל **"מה יפו פעמותיהן של ישראל בשעה שעולין לרגל"** ולכן לאחר שנפרד ממקום המקדש מודגש יופי זה **שנשא את רגליו ופסיעותיו.**

עוד י"ל ש**"אשה"** הוא בחינת **"רגלין"**, וכמובא בזוהר (וירא קי"ב) על הפסוק **'רגלי חסידיו ישמור דא איתתא'**. וזה: וישא יעקב את **רגליו** שהלך לחפש את **זיווגו** בחרן.

עוד י"ל עפ"י דברי חז"ל בעירובין (דף י:) וכן נפסק בהלכה **שהמתפלל צריך שיכון את רגליו**, שנאמר **"ורגליהם רגל ישרה"** וכאן לאחר שסיים תפילתו ועמידתו לפני השי"ת **הרים ונשא את רגליו.**

"וישא את קלו ויבך" (כ"ט, י"א)

ברש"י, 'לפי שצפה ברוח הקודש שאינה נכנסת עמו לקבורה'. ואפ"ל **"מערת המכפלה"** (עם ב' התיבות) גימטריא: **"וישא את קלו ויבך".**

"וירא והנה באר בשדה" (כ"ט, ב')

אפשר לומר שר"ת של **"ו"ירא ו'הנה"** עולה במספר **י"ב**, כנגד **י"ב שבטי ק-ה**, שכאן הייתה תחילת מציאת זיווגו של יעקב ותולדותיו. והר"ת של **"ב'אר ב'שדה"** הם **ארבע** כנגד **ארבע אימהות** ובהמשך הפסוק: **"והנה שם שלושה עדרי צאן"** רומז על **שלושת האבות.** וזהו: **"ומן הבאר ההוא ישקו העדרים"** – ללכת **בדרכי אבותינו ואמותינו** – הרמוזים כאן.

זְוִית רְאִיָּה >>

יש דווקא מתוך שבירה הולך ונבנה בנין חדש ונפלא...

לקבלת העלון: ys0527168275@gmail.com 052-7168275 | לשמיעת שיעורי הרב יהודה צבי שפירא ב'קול הלשון': 03-6171111 שלוחה: 7999126*
© כל הזכויות שמורות!